

POEZII

Angela Ribinciuc

Din volumul „Cubul de aer” - Editura Parnas, Iași, 2002

Adâncul prăpastiei

*Am înțeles că putem fi în fiecare zi fericiți.
Și că trambulina care ne poate asigura o nouă înălțare
o găsim doar în adâncul prăpastiei.*

*Descoperim că oamenii pot fi generoși
atunci când ne așteptăm mai puțin.
Întotdeauna, cineva știut sau poate neștiut
se gândește la noi și are nevoie de noi.*

*La fiecare om putem admira ceva.
Uneori, aproape că ni se pare incredibil
cât de bine ne putem regăsi în alții.
Alteori, ne căutăm în cei dragi și nu ne mai regăsim.*

*Însă, nimic nu este definitiv.
Nici bucuria, nici amarul.
Nici chiar despărțirile.*

*Se spune că Dumnezeu are răbdare cu noi
până când învățăm să iubim.
Poate că, în definitiv, asta facem
în fiecare zi.*

Primul sau ultimul

*Putem învăța să prețuim un om
înainte de a-l pierde.
Nu trebuie să așteptăm ca timpul să ne-o ia înainte
și să ne determine unele decizii.*

*Sunt atât de rari cei care merită
cu adevărat dragostea noastră întregă,
încât e păcat să ne cenzurăm atunci când îi descoperim.
Putem învăța în fiecare zi ceva bun de la cei din jur,
cu condiția să fim deschiși acestui lucru.*

*Sufletul e cel care poate îmbătrâni
primul sau ultimul.
Depinde de motivația pe care i-o dăm
pentru a mai avea puterea să tresară.*

Ceva-ul care nu vine

*Gesturi în aparență mici
dar care pot însemna, uneori, foarte mult.
Mai mult decât sute de cuvinte meșteșugite,
alese anume pentru a convinge.*

*Să dăm fiecăruia ceea ce îi trebuie
atunci când are nevoie.
Aceasta mi se pare calea cea mai simplă
spre o bucurie care contează.*

*De câte ori nu așteptăm tocmai ceva-ul
care nu vine.
Și nu ne putem bucura de nimic altceva
din tot ce primim.*

*Poate că, măcar din când în când,
contratimpul poate fi învins.
Iar sufletele noastre pot primi –
fără să se întrebe de ce –
bucurii meritate.*

Și răbdarea are un sfârșit

*Sunt gânduri care înalță.
Care ne fac mai buni.
Dacă am putea înțelege
cât ne prețuiesc ceilalți în acele clipe,
am ști să păstrăm în noi
lumina gândurilor senine.*

*Din ce în ce mai mult, însă,
ne preocupă atâtea lucruri întunecate
care ne urătesc, pur și simplu.
Am uitat să zâmbim.
Am uitat că fiecare dimineată
e un dar unic.*

*Cel care nu luptă pentru liniștea lui
nu va primi de nicăieri
ceea ce nu-și poate câștiga singur.*

*Ceilalți pot fi o vreme alături de noi.
Ne pot susține o dată, de două ori.
Însă nimeni nu va repeta la infinit
un lucru pe care ar trebui
să-l pricepem imediat.*

Că și răbdarea are un sfârșit.

Poveri imaginare

*Multe dintre obstacole
sunt mari doar în mintea noastră.
Multe dintre rezolvări
sunt prea simple ca să le vedem.*

*Căutăm mereu ceva complicat,
ne chinuim mintea și sufletul
cu atâtea întrebări
când, de fapt, răspunsurile
sunt în mâinile noastre.*

*Situațiile aparent fără ieșire
sunt doar clipe de disperare
când ni se pare că viața e un labirint.
Drumul prin el e uneori mai greu,
dar niciodată de abandonat.*

*Panica accentuează neputința.
Calmul o învinge.
Uneori, cuvintele rezolvă starea de tensiune.
Alteori, o adâncesc.*

*Multe dintre poveri sunt mari
doar în mintea noastră.
Le ducem cu noi și le adăugăm,
cu fiecare zi, încă puțin amar.*

*Așa ne coborâm
umerii și privirea.
Așa uităm să mai ridicăm
ochii spre cer.*